

MODERNÉ
ROMÁNY

DALA
SOM TI
VŠETKO
SIMONA ROŠKOVÁ

DALA
SOM TI
VŠETKO
SIMONA ROŠKOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 107 - 1

DALA
SOM TI
VŠETKO

SIMONA ROŠKOVÁ

moderné romány

*Každé dieťa je dar.
Zdravé alebo choré.
Neprestávajúce veriť na zázraky.
Deti sú jedným z nich.*

Copyright © Simona Rošková 2022

Johana pozrela s láskou na dcéru. Pokojne spala. Malý hrudník sa jej dvíhal v pravidelných intervaloch. Napravila jej paplón, pohľadila farebný obrázok poníka, usmiala sa a opatrne si sadla na kraj posteľe.

Jemne prešla prstami po dcérinom líčku. Vpíjala sa do ružovej tváričky, akoby si ju chcela vryť do pamäti navždy. Zrakom kopírovala súmernú detskú tvár, ktorú šťastie zakrývali tmavohnedé vlásy.

V očiach pocítila známe štipanie, ktoré sa snažila potlačiť. Pri pohľade na pokojne spiacu dcéru si uvedomila, že nie je taká silná, ako si myslela. V slabo osvetlenej detskej izbe sa nemusela na nič hrať. Z privretých viečok jej uniklo pár slz. Sťažka povzdychla.

„Urobím pre teba všetko,“ zašepkala plačlivo.

Obklopil ju neviditeľný závan nehy. V hrudi pocítila neskutočnú silu lásky. Odrazu bola taká silná, až sa bála, že ten tlak nezvládne.

Počula, ako sa dievčatko prudko nadýchlo, pomrvilo sa a otočilo k stene. Johana stuhla, zľakla sa, či sa Viktória neprebrala. S úľavou si vydýchla, keď dcéra ďalej pokojne spala. Zmenila len polohu.

Johana sa postavila, trasúcou sa rukou pohľadila dievčatko po čerstvo umytých vlásokoch, zohľadila sa k nemu, nadýchla sa jeho vône a jemne ho pobozkala na temeno hlavy. Narovнала si ubolený chrbát, chvíľu postála a znova pozorovala spiacu dcéru. Toho pohľadu sa nevedela nabažiť. Toto bola JEJ šťastná chvíľa. Keď Viktória spala, mohla ju pohľadiť a pobozkať bez strachu, že sa dcérka odťahne. Každý večer sa tešila na tých pár minút, keď odovzdá svoju lásku malému stvoreniu, ktoré jej obrátilo život naruby.

Nikdy sa nestážovala, údel slobodnej matky prijala s veľkou vďakou a pokorou. Jej život nabral iný smer, konečne sa necítila sama. V duchu sa pomodlila za najúžasnejšiu vec, aká sa jej mohla stať – že sa v jej živote objavila jej dcéra. Mala pre ňu pripravenú obrovskú náruč lásky. Milovala ju s takou intenzitou, až ju to niekedy desilo.

Opatrne sa pobrala preč z detskej izby, dvere nechala tak ako vždy pootvorené. Z chladničky vybrala fľašu bieleho vína. Alkoholu neholdovala, no dnes potrebovala pár kvapiek na upokojenie. Naliala si kyslastý mok do pohára, prázdnu fľašu hodila do smetného koša a sadla si za kuchynský stôl.

Otvorila notebook a z kôpky papierov vytiahla podklady pre novú kampaň. Pred očami sa jej mihali čísla a nahusto popísaný text. Snažila sa sústrediť na prácu, ale myšlienky sa jej rozutekali úplne iným smerom.

Ovlažila si hrdlo vínom. Studený pohár si priložila k lícu a nezaujato hľadela na tmavú obrazovku notebooku, ktorá sa prepla do šetriaceho režimu. Položila pohár vedľa kopy dokumentov. Ani to víno jej nechutilo. Odrazu bolo trpké, presne ako jej život. Hrdlo jej stiahlo úzkosťou, z očí jej vypadli horúce slzy. Srdcervúco sa rozplakala. Už to viac v sebe nedokázala udržať. Pred dcérou sa snažila svoje obavy a pocity skrývať, no teraz sa drali na povrch.

Prečo práve moje dievčatko?

Kde som urobila chybu?

Toto nezvládnem!

1.

Držať dcérku prvýkrát v náruči bol neopakovateľný pocit. Keď sa nadýchla jej vône a malá pästička jej stisla palec, v srdci sa jej rozhorela nekonečná láska. Keď sa na ňu obrovskými očami Viktória pozrela, na chvíľu sa zastavil čas a všetko naokolo prestalo existovať. Vtedy Johana pochopila význam slova láska.

V tej istej chvíli sa zaprisahala, že bude tou najlepšou mamou pre svoje dievčatko. Nikdy nebude taká, aká bola jej matka. Chladná, vypočítavá, zahľadená do seba, bez kúska záujmu o vlastné dieťa. Citovo vyprahnutá, zlomyseľná a povrchná.

Ako malá nepoznala, čo je materinská láska. Necítila matkine ruky na svojich vlasoch, jej tvár nebola zasypaná bozkami. Z matkiných úst nepočula

milé a láskavé slová na svoju adresu. Pre matku bola len balvanom na krku, ktorý trpela z neopätovanej lásky k mužovi, ktorý ju opustil.

Johana bola presvedčená, že o cit, o ktorý bola ochudobnená, neoberie svoju dcéru. Viktória pre ňu predstavovala najväčšie víťazstvo. Milovala ju bez podmienok, obohacovala jej život. Ako matka pochopila, že lúbiť bez podmienok je náročné. Uvedomila si, že byť rodičom je tá najťažšia vec na svete.

Dlhé roky mala pocit, že nepatrí nikam, matke bola ľahostajná. Rodičovskú lásku zažila až pri svojom otcovi, ktorý ju vychovával od jej desiatich rokov. Na matku menom Renáta Drotárová sa snažila zabudnúť. Keď si ju osvojil otec, s radosťou si zvykla na priezvisko Jurčová.

Matka jej nečakane vstúpila do života, keď pod srdcom nosila Viktóriu. Aj keď sa Renáta Drotárová usilovala obnoviť vzťah s dcérou, Johana nedokázala zabudnúť na jej tvrdé srdce a na to, že ju zo dňa na deň opustila a odišla do Ameriky. Neobmäkčili ju matkine slzy ani slová ľútosti. Nezaujímal ju jej tučné konto plné peňazí. Johana neustúpila a matke sa obrátila chrbtom. Nedala sa kúpiť, peniaze jej nemohli vynahradiť stratené roky. Ich spoločná budúcnosť splasla ako bublina zo žuvačky.

Žila iba pre svoje dievčatko. Johana milovala pocit byť matkou, aj keď na druhej strane to bolo

veľmi náročné. Dobrovoľne odsunula vlastný život na druhú koľaj a na prvom mieste bola pre ňu Viktória. A hoci Johana nepoznala materinskú lásku, jej srdce bolo veľké a čisté, otvorené pre dcéru.

2.

Viktória si svoju mamu získala od prvej chvíle, ako prišla na svet. Bola spokojné a tiché bábätko. Johana spočiatku premkla hrôza, či bude dobrou mamou a či sa dokáže o dcéru postarať. Ako Viktória rástla, Johana sa tešila z jej pokrokov a strach sa postupne vytratil. Dcéra veľa spala, a keď sa prebudila, dokázala dlho hľadiť na točiaci sa kolotoč, ktorý jej visel nad postielkou. Tak ako sa Johana obávala, či zvládne nástrahy materstva, tak bola milo prekvapená, aké je Viktória dobré dieťaťko. To malé bezbranné stvorenie naučilo Johanu žiť v prítomnom okamihu, jej úsmev bol dôvodom na každý ďalší.

Johana k šťastiu nepotrebovala nič, len to, že mohla byť s dcérou. Užívala si ju každým dňom, jej láska k Viktórii sa násobila nekonečnom.

Nie všetky dni však boli pokojné a vtedy Johana prepadala panike, či robí veci správne. Tak ako každú matku, aj ju zožierali pochybnosti. Bolo to v situáciách, ktoré Johane prišli úplne samozrejmé, ale dieťa reagovalo inak. Vtedy ostávala zmätená a obviňovala sa.

Nevedela pochopiť, prečo Viktória revala, akoby ju drali z kože, keď v kuchyni zapla kávovar. Ved' ho ledva bolo počuť. Priadol svoju jemnú melódiu, kým sa celý priestor nenaplnil známou vôňou kávy. Rovnaký problém bol, keď Johana potrebovala upratať a zapla vysávač. Dcéra spustila taký nárek, že ešte hodinu po vypnutí domáceho pomocníka sa zajakávala od plaču.

Johana tomu neprikladala nijaký dôležitý význam, myslela si, že dcéra sa bojí hlasných zvukov a viac sa tým nezaoberala. Ved' každé dieťa má svoje strachy, a ako bude rásť, prestane ich vnímať. Keď to náhodou spomenula pred Michaelou, ktorá jej nahradila matku, tá len mávla rukou.

„Je ešte malá, nič si z toho nerob. Vyrastie z toho,“ smiala sa. Nikdy nezabudla doložiť nejakú úsmevnú príhodu, keď bola malá Veronika.

„To som určite nerobila,“ bránila sa Nika.

„Ale áno, zlatko, iba sa už na to nepamätáš. Revala si ako besná, keď hučala a svietila rúra,“ dodala vážne Miša.

Na chvíľu sa upokojila, no začala si dcéru viac všímať. Neskôr prišla na to, že Viktórii prekážajú zvuky a hluk z ulice. Keď s ňou chodila na prechádzky, vždy museli ísť rovnakou trasou, inak dievčatko rozhadzovalo rukami a plakalo. Ak náhodou bolo počuť z diaľky sirénu sanitky alebo policajného auta, Viktória vyvádza ako divá. Zakrývala si rukami ušká, dupala a kričala. Nepohla sa z miesta, akoby bola paralyzovaná. Okoloidúci ľudia len nechápavo krútili hlavami. Johana sa snažila dieťa upokojiť, no keď ho chcela objasť, odháňalo ju od seba a ziapalo ešte viac.

Johana sa hanbila a v tej chvíli netušila, čo má robiť. Nasilu vzala dieťaťko na ruky a utekala s ním domov. Metallo sa a plakalo. Johana dcéru tuho stískala, bála sa, aby jej cestou nevypadla z rúk.

Doma medzi štyrmi stenami sa Viktória ako-tak upokojila, Johana sa jej nežne prihovárala. Vzala ju do náručia, dcéra neprotestovala, a kolísala ju aj hodinu, kým od vyčerpania nezaspala.

3.

V troch rokoch dala dcéru len s nevôľou do škôlky a ona sa vrátila do práce. Firma ju potrebovala a peňazí nikdy nebolo dosť, keďže musela prijať nových zamestnancov. Veľkou oporou sa jej počas materskej dovolenky stala asistentka Zdenka. Mladé dievča, v jej veku, slobodné, učenívé a s prirodzenou autoritou. Rýchlo sa zaučila a bola veľkým prínosom pre reklamnú agentúru. Aj keď sa Johana venovala dcére dosť, predsa len bola majiteľkou podniku a musela viesť malý kolektív zamestnancov. Veľa robila z domu, veď popri dieťati to inak ani nešlo, ale veľkú zodpovednosť hodila na Zdenine plecia. Zdalo sa, že dievčina je spokojná a nena-mieta. Johana si ju obľúbila. Asistentka ju upokojo-

vala, že všetko je v poriadku, ak sa pár dní vo firme neukáže. Firma prosperovala, zákazky pribúdali. Johana jej bola nesmierne vďačná, a keď jej Zdenka po roku navrhla partnerstvo, súhlasila. V duchu ďakovala, že jej osud poslal do cesty Zdenu.

V jeden novembrový deň, keď prišla Johana po dcéru do škôlky, ju učiteľka vytisla na chodbu.

„Pani Jurčová, musím sa s vami porozprávať,“ začala rozhovor.

„Stalo sa niečo Viktorke?“ zľakla sa Johana.

„Stalo aj nestalo.“

Johana civela na staršiu ženu ako na prízrak.

„Tak sa mi zdá, že vaša dcéra nie je dostatočne zrelá na škôlku,“ vyplula zo seba.

„Ako to myslíte? Nechápem, veď je samostatná, pekne rozpráva, plienky nemá, tak...“

„Ako by som vám to len povedala,“ odkašľala si.

Johana udivene nadvihla obočie. Netrpezlivo čakala, čo z učiteľky vylezie. Zdala sa jej nervózna a v duchu uvažovala, prečo už nie je na dôchodku a neštrikuje pre vnúčatá teplé ponožky.

„Nestalo sa u vás niečo, čo by vyvolalo takéto správanie vašej dcéry?“ zahľadela sa na Johanu uprene.

„Na čo narážate?“ Johane sa zatriasla brada.

„Na nič konkrétne,“ stíšila učiteľka hlas. Pochočila, že asi bola netaktná.

„Tak o akom správaní to hovoríte?“ Johana už mala dosť tých hádaniek.

„No... Ja len, že Viktória je... jednoducho je iná ako ostatné deti,“ dostala zo seba.

„Konkretizujte to, prosím, lebo absolútne nechápem, o čom vravíte. Asi vám nerozumiem,“ habkala Johana.

„Viac by vám asi povedal detský psychológ. Ja som len učiteľka,“ zakončila tvrdo.

„Psychológ? A načo, preboha?“ Johana ostala šokovaná z učiteľkiných slov.

„Čo sa tak divíte? Vy ste matka a nič ste si nevšimli?“

Johana postrehla v hlase staršej ženy opovrhnutie. Netušila, kam tým mieri. Tón, akým sa s ňou bavila, sa jej vôbec nepáčil. Z učiteľky cítila nadradenosť.

„Poviete mi, o čo ide, alebo sa budete do mňa navážať?“ Johane stvrdli črty tváre. Svojou bezohľadnosťou jej učiteľka pripomenula matku.

„Viktória je duchom neprítomná, vôbec ma nepočúva, s deťmi sa nehrá, nekomunikuje s nimi, nezapája sa do spoločných aktivít. Sedí sama v kúte, veľa plače a odmieta jesť.“

Do očí sa jej nahrnuli slzy. Už mala po krk tej starej ježibaby.

„Prepáčte,“ vyslovila a prehltna guču v hrdle, „môžem si vziať dcéru konečne domov?“

„Samozrejme,“ odvetila škodoradostne, „tam je,“ ukázala na dievčatko v červenom tričku, ktoré sedelo samo v kúte a pozeralo do nejakej knižky.

Johane stislo od ľútosti srdce.

„Viktorka!“ Johane sa pri pohľade na dcéru zlomil hlas. Ostatné deti pobehovali po miestnosti, válali sa po zemi, nafaňovali sa o hračky, pišťali, smiali sa, len jej dievčatko akoby tam ani nepatrilo. Mala pocit, že je ako dielik puzzle navyše, nikam nepasuje. Nikto si ju nevšimol. Sedela sama, bez života. Ani sa nepohla.

„Vidíte? Vôbec nereaguje, stráni sa detí. To nie je normálne správanie sa trojročného dieťaťa. Mojimi rukami prešlo toľko detí, že...“

„Viki, zlatko,“ zakričala Johana hlasnejšie, aby ju dcéra počula. Drzo prerušila učiteľkin monológ. Nebola absolútne zvedavá na jej jedovaté reči.

Johana postrehla, ako si nejaký chlapček čupol k Viktórii a niečo jej hovoril. Po chvíli zdvihol ruku a prstom ukázal na dvere, pri ktorých stála vedľa učiteľky. Konečne ju dcéra zbadala, odložila knižku na poličku a rozbehla sa k nej.

„Mami,“ vydýchlo dieťa s úľavou a chytilo matku za ruku. Viktória ju ťahala do šatne.

„Dovidenia,“ precedila Johana pomedzi pery. Zvrtila sa za dcérou, na učiteľku ani nepozrela.

„Ahoj, Viktória,“ zapichol sa Johane do chrbta uštipačný učiteľkin hlas.

„Viktorka, pozdrav pani učiteľku,“ upozornila dievčatko.

Dieťa nereagovalo, rozbehlo sa do šatne.

„To je teda výchova, ani len slušne odzdraviť nevie. Decko nepodarené,“ začula Johana na dcérinu adresu, skôr ako zavrela za sebou dvere.

4.

Od nepríjemného rozhovoru s učiteľkou ubehli dva týždne. Johana sa zamyslela nad slovami pedagogičky a v hlave jej začal hľadať červík pochybností. Uznala, že dať Viktóriu v septembri do škôlky bola asi chyba. Nemohla za to, že jej zle vychádzali roky, a tak nastúpila do zariadenia o dva mesiace skôr. V tom problém nevidela, veď dcéra bola šikovná. Postrehla však, že Viktória bola častejšie unavená, mrzutá, rozčuľovali ju bežné veci a čoraz viac sa uzatvárala do seba. Boli dni, keď bola nesústredená a plačlivá, inokedy zahľadená do seba. Akoby duchom neprítomná, stratená vo svojom svete. Vtedy nereagovala na žiadne matkine podnety.

Viktória sa čoraz častejšie ráno vzpierala a bojovala s matkou. Nepomáhal krik, dohovor, pekné